

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1374/2018
27.02.2020. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Саша Бајић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ, непознатог боравишта, коју заступа привремени заступник Асани Хава, адвокат из ..., ГГ из ..., ДД из ... и малолетне ЂЂ из ..., чији је законски заступник ББ из ..., ради утврђења права својине, предаје ствари и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2744/17 од 23.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 27.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2744/17 од 23.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 37/16 од 20.01.2017. године делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да предају тужиоцу у посед 12 крава музара, 2 свиње котиље и 3 овце и да исплате тужиоцу на име неоснованог обогаћења износ од 950.030,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.01.2017. године па до исплате. Истом пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац стекао право својине у целости на непокретностима: новоизграђеним објектима и то на три завршена хангара и једном незавршеном хангару, свињцу, валову за краве и базену за гуске који се налазе на парцели ... КО ..., те да се као носилац права својине на овим непокретностима и припадајућем земљишту по правном наслову ове пресуде има уписати у лист непокретности бр. ... КО ... када се за то стекну законски услови што би тужени били дужни да признају и трпе и предају тужиоцу у посед новоизграђене објекте и три завршена хангара и један незавршени хангар, свињце, валов за краве и базен за гуске, једну косачицу марке „...“, једну балирку марке „...“, пет металних колица за изношење ђубрива, десет лопата са држалицама, десет вила, виљушкасте и окасте кључеве, гарнитуре шрафцигера, 200 грама канапа за балирање, дванаест крава музара, двадесетједну овцу и једног овна, три свиње котиље, четири младе јунице, шест младих телади и једног приплодног бика, као и да се обавежу тужени да исплате тужиоцу преко досуђеног износа а до траженог износа од 2.881.882,61 динара, износ од

1.931.852,61 динара са потраживаном законском затезном каматом од 07.12.2007. године па до исплате као и део захтева за досуђење законске затезне камате на досуђени износ од 950.030,00 динара за период од 07.12.2007. године до 19.01.2017. године. Обавезан је тужилац да исплати привременом заступнику друготужене трошкове заступања тужене другог реда у износу од 94.500,000 динара и одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2744/17 од 23.11.2017. године делимично је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу тужбеног захтева и у том делу тужбени захтев одбијен док је у преосталом побијаном одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима парнице првостепена пресуда потврђена. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженој ВВ исплати трошкове жалбеног поступка у износу од 60.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72//11...) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у поступку по ревизији пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 211. Закона о парничном поступку јер је побијаном пресудом наведена одредба правилно примењана.

Према утврђеном чињеничном стању ЕЕ који је преминуо у току ове парнице 18.07.2011. године је супруг тужене ББ и отац тужених ВВ, ГГ, ДД и мал.ЂЂ, док је тужилац брат од стрица тужене ББ, ЖЖ и ЗЗ. ЖЖ и ЗЗ су рођена браћа тужене ББ. ЕЕ је био власник породичне стамбене зграде са помоћним објектима и пољопривредним земљиштем у КО Ради се о салашу са стамбеном зградом и помоћним зградама као и пољопривредним земљиштем око салаша где се бавио сточарском производњом. ЗЗ је живео у заједничком домаћинству са ЕЕ и његовом породицом од 1994. године а ЖЖ од 2000. године. Половином 2002. године, тужилац ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ су постигли договор о заједничкој пољопривредној производњи на салашу ЕЕ с тим да ЕЕ уложи салаш и рад, тужилац новчана средства и рад у току градње спорних објеката, а ЖЖ и ЗЗ новчана средства и рад. Договорена је и изградња потребних објеката, набавка механизације и стоке за сточарску производњу а када салаш почне да остварује добит да исту деле тако што ће ЕЕ припасти $\frac{1}{4}$ добити а остатак осталим уговорницима. Није договорен начин расподеле средстава у случају престанка сарадње. Такође је утврђена спецификација изграђених помоћних објеката на салашу и њихова грађевинска вредност, затечена стока у време започињања заједничке сарадње и накнадно стечена током заједничке сточарске производње и покретне ствари које је тужилац донео на салаш ради заједничког пословања. Део стоке је угинуо, нешто је тужилац продао и задржао новац. Односи су поремећени током 2006. године након чега је тужилац

саопштио сада пок. ЕЕ да прекида сарадњу. Исте године ЕЕ је дошао у сукоб и са ЖЖ и ЗЗ након чега је ЗЗ напустио салаш као и ЕЕ а на салашу је остао само ЖЖ.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком оцењено да је између тужиоца, сада пок. ЕЕ, чији су правни следбеници тужени, ЖЖ и ЗЗ био закључен усмени уговор ортаклуку те да су сва лица која су учесници спорног материјално правног односа морала бити обухваћена тужбом, јер без учешћа свих, правни однос не може законито да се разреши. Висина ортачких удела и расподела имовине након престанка ортаклука не може се парцијално расправити искључиво између тужиоца и правних следбеника сада пок. ЕЕ већ уз учешће свих ортака. Уговор о ортаклуку није регулисан позитивним прописима већ се на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 10.04.1941. године и за време непријатељске окупације („Сл. лист ФНРЈ“ бр. 86/46) на правне односе, у овом случају спор из уговора о ортаклуку примењују правна правила бивших параграфа 723 до 758 Грађанског законика за краљевину Србију и начела Закона о облигационим односима која важе за све уговоре. Ради се о уговору за који није прописана обавезна писана форма, којим се два или више лица обавезују да ће заједнички искоришћавати своја имовинска добра у циљу постизања имовинске користи. Да би се неко сматрао ортаком неопходно је да је унео неку имовинску вредност у ортаклук и да учествује у подели заједничке добити. У овом случају у одсуству писаног уговора нижестепени судови су расположивим доказима утврдили удруживање рада и средстава четири ортака и облик њиховог материјалног учешћа у ортаклуку и према садржини њиховог правног односа, врсте и уложених удела у заједнички посао било је нужно учешће свих ортака ради деобе имовине након раскида уговора о ортаклуку.

Побијаном одлуком је правилно оцењено да није основан ни својински захтев тужиоца у односу на новоизграђене објекте на салашу. Стицање својинског удела на пољопривредним објектима и опреми не зависи само од извршног улагања појединог ортака већ од договора ортака о подели имовине након престанка уговора и воље ортака за стицање својине која у овом случају није доказана. Такође спорни објекти по својој садржини представљају помоћне пољопривредне објекте за обављање послова сточарства и не могу бити предмет самоталног стицања својине, при чему су у градњу спорних објеката уложена и новчана средства других ортака ЖЖ и ЗЗ. Разлоге које су навели нижестепени судови као правилне и на закону засноване прихвата и Врховни касациони суд у целости, налазећи стога да није потребно даље образлагати одлуку по ревизији.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић